

הקהל

בחרשת הארנים

1

פנסאים
מאירים את העולם
על-ידי לימוד התורה

בְּכֹל מְקוֹם אֲנַחְנוּ שׁוֹמְעִים הַשְׁנָה מִלֵּה אַחַת, שְׁחֹדְרָה לָנוּ לְרֵאשׁ טוֹב-טוֹב: "הַקְּהֵל". אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים כְּמַעַט הַכֹּל עַל "שְׁנַת הַקְּהֵל". אֲבָל הַמְּשִׁימָה שְׁלָנוּ הַפַּעַם הִיא לֹא רַק לְדַעַת, אֲפָּא לַעֲשׂוֹת. יוֹתֵר נְכוּן: לֵהִיּוֹת. לֵהִיּוֹת "יְלָדִים שֶׁל הַקְּהֵל".

בְּאַחַת מֵאֵינְסִפּוֹר הַשְּׁיִיחוֹת שֶׁבְּהֵן הֶרְבִּי דִּבֵּר עַל נוֹשֵׂא "הַקְּהֵל", אָמַר הֶרְבִּי כִּי:

מִכִּיּוֹן שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְקַיֵּם מִצְוֹת הַקְּהֵל כְּפִשׁוּטָה, בְּמַעֲמַד כֹּל יִשְׂרָאֵל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ - הִרִי אֲדַרְבָּה, "קִלְקֵלְתֵנוּ זֹהִי תִקְנֵתֵנוּ", שְׁכָל אֶחָד וְאַחַת מֵיִשְׂרָאֵל, הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף, יְכוֹל וְצָרִיף לְקַיֵּם תְּכֹן הַעֲבוּדָה ד'הַקְּהֵל", וְעַד שֶׁמִּצְיָאוֹתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאַחַד מֵיִשְׂרָאֵל נַעֲשִׂית מִצְיָאוֹת שֶׁל "הַקְּהֵל", וּבְאִפְסָן שֶׁנִּפְרָר בְּגִלּוֹי שֶׁהוּא "יְהוּדֵי שֶׁל הַקְּהֵל", "אִישׁ שֶׁל הַקְּהֵל", "אִשָּׁה שֶׁל הַקְּהֵל", או "יְלָד שֶׁל הַקְּהֵל".

אֲנַחְנוּ הַכְּנוּ עֲבוּרְכֶם הַכֹּל. חוֹבְרוֹת, פְּנִקְס דְּוּוח, וְאֶפְלוּ עֶרְפֶת פְּרִסוּם... אַתֶּם רַק צְרִיכִים לַהֲקָהִיל, לְלַמֵּד בְּיַחַד אֶת הַחוֹבְרוֹת הַמְּעַנִּינוֹת, וּבְכַף לַעֲשׂוֹת אֶת מֵה שֶׁהֶרְבִּי מִבְּקֵשׁ מֵאַתֶּנּוּ: לֵהִיּוֹת "הַקְּהֵל קִינֵר".

בְּהַצְלָחָה!

מִפְקֵדַת צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם

מבצע החרוץ העוליעי על הפנסאים

"הקהל קינד"

לפי הקהל לומדים לפסוח

פנסאו
החיי האאושר
שלא לסקרת
המשל של קמת

צלי"ש מקהיל

פנסאו 15,000

צלי"ש משפיע

פנסאו 30,000

צלי"ש סנד

פנסאו 50,000

הקהל

הנכם מוזמנים להשתתף בכנס "הקהל" שיתקיים ביום _____ בשעה _____

בתכנית:
לימוד משותף • פסוקים • תפילה • צדקה
• כיבוד קל • השתתפות בהגדרה לכל משתתפי

מחכה לראותכם.

החזיל בצבאות ה' _____

הקהל קינד?

יובל, נתי ונדב לא הבינו מה הוא רוצה מהם, השמולי הזה.

כמו בכל אחר צהריים, גם היום הם חזרו מבית הספר דרך חרשת הארונים הגדולה. יובל דוש בנתח על האופנים החדשים, נתי נהג בקורקינט החשמלי ונדב התגלגל על הגלגליות. אבל אחר הצהריים הזה, שלא כמו בכל אחר צהריים, ילד לא מפר עצר אותם. "היי", הוא קרא אליהם, והם עצרו מפתעים.

"נעים להכיר", אמר הילד הלא-מכר והושיט יד ללחיצה, "אני שמולי, השכן שלך, ואני 'הקהל קינד'..."

השלושה החליפו ביניהם מבטים תמהים ונבוכים. נתי היה הראשון להתעשת. הוא ירד מהאופנים, ואמר: "קדם כל, אתה בטוח שאתה שכן שלנו? אתה לא נראה אחד מאתנו. ז'תומרת... הכפה, הציצית וכל זה".

"ומה זה בכלל הקהל קינד? זה נשמע כמו שם של ממתיק, או ביצת הפתעה...", שאל יובל והתאפק מלצחק.

שמולי חיף, ורק שאל: "אתם באמת רוצים לשמע?", ונדב זרק בקריצה: "למה לא? זה נשמע מעניין..."

השלושה התישבו על גזע עץ כרות, ושמולי עמד מולם והתחיל לספר להם על... האתרוג

בשנת תשמ"ח, שהייתה שנת הקהל, הרבי עסק בנושא ה"הקהל" ב'שטורעם' גדול. כמעט בכל שיחה הרבי הזכיר שהשנה היא "שנת הקהל", ועורך את החסידים לפעל ולעשות ב"הקהל". וחסידים, כמו חסידים, לא רק מקימים כל הוראה של הרבי, אלא 'חיים' אותה בכל הויתם. וכך נולד הנגון של שנת הקהל, וליתר דיוק - שני הנגונים של שנת הקהל...

באותה שנה נערך בירושלים כנס הקהל ארצי לכל חילי צבאות השם, שבו הופיעה גם מקהלת צבאות השם. לקראת הארוע הגדול, פנו המארגנים לר' יוסף מרטון עליו השלום, שהיה "בעל מנגון" חסידי ובעל רגש גדול, ובקשו ממנו להלחין נגון הקהל. הרב מרטון נרתם למלאכה, וחבר נגון שמח וסוחף על מלות הפסוק. אבל אז התברר שהמנצח של מקהלת הילדים, ר' ישראל אידלסון, הלחין גם הוא נגון על אותן מלים... בכנס ההקהל עצמו, מקהלת צבאות השם שרה, כמוכן, את נגונו של המנצח - וכך מהר מאוד הוא הפך ל'המנון' הבלתי־רשמי של שנת הקהל.

בשנת הקהל הנוכחית - כמעט שלושים שנה לאחר שהלחן - פרסם מחדש הנגון הכמעט־נשכח של ר' יוסף מרטון, ואין מי שלא מכיר ומפזם אותו...

שיחה

שירו ביחד את
שני שירי ה"הקהל"

ספור עם אתרוג

חג הסוכות שנת תשמ"ח. מדי ערב, הרבי נעמד ליד הסטנדר ואומר שיחה, וקורא לחסידים לשמח ולרקד ללא הפסקה בשמחת בית השואבה. אבל בלילה החמישי של סוכות, הרבי אמר דברים מפתיעים, בסגנון לא שגורתי:

את נטילת הלולב קים נשיא דורנו, חמי הרבי, בבית הכנסת בעת התפילה, כך שכל הסוככים ראו את הנהגתו בזה.

...בשעת אמירת ההלל, כאשר הוא נטל את הלולב והאתרוג, הסדר שלו היה כך: ראשית הוא היה נוטל את הלולב, את שלושת המינים המחקרים אל הלולב, ואלו את האתרוג היה משאיר בקפסת הכסף וכיוצא בזה. וכאשר הגיע זמן ה"נענעושים", היה מוציא את האתרוג מן הקפסה, מצרף אותו אל הלולב ומנענע אותם יחד. ולאחר הנענעושים היה מכניס את האתרוג בחזרה אל הקפסה.

הרבי הסביר שהרבי הקודם לא רצה שהאתרוג יפגם, חלילה, וישאר שלם ומהדר. ומכיון שכה נהג הרבי הקודם, גם הרבי עצמו הקפיד לעשות כך.

אבל, באותה שנה עצמה, הרבי לא נהג כך. הוא אחז את האתרוג יחד עם הלולב במשך כל זמן אמירת ה"הלל".

מדוע? מה גרם לרבי לשנות ממנהגו של הרבי הקודם, שהיה כל כך יקר ללבו?

כשהרבי דבר על מנהגו של הרבי הקודם באחיזת האתרוג בהלל, ואמר שגם הוא עצמו מקפיד לנהג באותו אופן, הוא התבטא כך:

אף על פי שלכאורה - איזה מין סדר הוא זה, לחקות את הרבי בכל עניניו? מכל מקום, ראינו אצל חסידים הראשונים שנהגו כך.

חיכה

האם לדעתכם צריך "לחקות את הרבי בכל עניניו"?

מה ניתן ללמוד מדברי הרבי על מנהגו של הרבי הקודם בהחזקת האתרוג?

הקהל את ארבעת המינים

את התשובה לשאלה נתן הרבי בעצמו:

כאשר הגיעה שנת "הקהל" ועוררו 'סערה' גדולה סביב העניין, נדבר על כך שזוהי שנה בפני עצמה, שנה מיוחדת... - איך אוכל לפעל על עצמי שהדבר 'יקח' גם אותי? מכרח הייתי לעשות דבר מה שלא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ושלא לפי ההרגל שלי.

זו התשובה לאלו התמהים - למה נעשה שנוי זה: השנוי הוא דוקא משום שזהו דבר קשה לעשותו, ודוקא משום שזהו דבר תמוה, המעורר תמיהה בצדק - כדי להדגיש שענינה המיוחד של שנה זו הוא ענין עקרי, ענין פנימי, ענין נפשי וענין גופני; כל התארים שאפשר לומר, המתחילים בכל אותיות האלף-בית - אפשר לאמרם וצריך לאמרם כאשר מדבר על הענין של הקהל...

"הבנתם?", אמר שמולי, "שנת תשמ"ח היתה "שנת הקהל". הנושא של הקהל היה כל כך חשוב לרבי, עד כדי כך שהוא עשה משהו שונה, "שלא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ושלא לפי ההרגל שלי". למרות שהיה קשה לו לשנות ממנהגו של הרבי הקודם, הוא אחז את כל ארבעת המינים יחד - כדי לסמל את האחדות וההתקלות של כל עם ישראל".

"פסדר", אמר נדב, "אבל יש מלה אחת שאתה כל הזמן חוזר עליה: הקהל-הקהל-הקהל... מה זה בעצם?"

הרבי העיד על עצמו שהוא עשה מעשה שהיה לו קשה לעשות אותו, "שלא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ושלא לפי ההרגל שלי" - ומדוע? בכדי להדגיש את היקר והחשובות של שנת הקהל.

אתר

נעצרו את המפגש לשתי דקות של מחשבה. כל אחד יחשב לעצמו בשקט על משהו דומה שכלנו יכולים לבצע - החלטה טובה, מעשה או מנהג שידרשו קצת מאמץ ויבטאו בצורה מוחשית את נושא "הקהל".

סימנתם?

נעשו סבב בין כל המשתתפים, וכל אחד בתורו יציע לפחות רעיון אחד. ערכו הצבעה על הרעיון המנצח, אותו כלם יתחייבו לבצע במהלך השבוע הקרוב

הקהל היום?

אז מהי, בעצם, מצות הקהל?

כך אומרת התורה:

מקץ שבע שנים, במעד שנת השמטה בחג הסכות. בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר, תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם. הקהל את העם, האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך, למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם, ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת

ואכן, בזמן שבית המקדש היה קיים, כאשר עם ישראל היה עולה לרגל לירושלים בחג הסכות שלאחר שנת השמטה, היה מתקיים המעמד המיוחד של "הקהל". זו מצוה נדירה, שהתקיימה אחת לשבע שנים!

במצאי יום טוב היו מתכנסים כלם בעזרת הנשים שבבית המקדש, והמלך בכבודו ובעצמו היה קורא מתוך ספר התורה את הפרשיות העוסקות בקבלת על מלכות שמים ובקיום המצוות, כדי לחזק את האמונה בקדוש ברוך הוא ולעורר את עם ישראל להתחזקות בשמירת התורה והמצוות.

"אז על מה אתה מדבר בכלל?", קפץ יובל, "יש לנו בית מקדש? ומי בדיוק המלך - אתה?...?"

לאור הוראת כבוד קדשת אדמו"ר שליט"א
בקשר להתכנסות "הקהל",

החלו 140 סניפי חב"ד ברחבי הארץ
בפעילות נמרצת לארגון כנסים חגיגיים לאנשים,
כנסים לנשים וכנסים מיוחדים לילדים.

כבר עתה מתכננים 600 כנסים

בהשתתפות רבנים, דינים וראשי ושיבות.

בנוסף לכנסים שיתקיימו בימי חול המועד סבות,
יתקיימו עשרות כנסים כבר בימים שבין פסח לעשור
ובין יום הכפורים לחג הסכות,
בהצעת כבוד קדשת אדמו"ר שליט"א.

(דיוח שהתפרסם בעתון "כפר חב"ד" בשנת תשמ"ח)

התורה היא נצחית

מכירים את הפתגם "קלקלתנו היא תקנתנו"?
תקנתנו?

הרבי מסביר שישנו יתרון מסוים בהקלה
בימינו על פני קיום מצוות הקהל בזמן בית
המקדש:

קיום מצוות הקהל כפשוטה (בזמן שבית
המקדש היה קיים) אינו אלא פעם אחת,
במוצאי יום טוב הראשון; אבל תקנה
בעבודה הרוחנית - הוא בכל ימי הספוט,
ונמשך גם בשמיני עצרת ושמת תורה,
ובשבת בראשית, ובכל הימים שלאחר זה,
על כל השנה בלה, שנקראת "שנת הקהל",
ויתרה מזה - "כל הימים אשר הם חיים על
האדמה".

"השאלה שלך מציגת", החמיא שמולי, "אבל התשובה הרבה יותר...".

כך הסביר הרבי:

התורה היא נצחית בכל זמן ובכל מקום.

אף שכמה וכמה ממצוות התורה תלויות בזמן ובמקום, ככהנים ובלויים ובבית המקדש
ובתנאים נוספים, הרי תכן המצוות ברוחניות כנפש האדם קיים בכל זמן ובכל מקום. . ולכן,
אף על פי שמאז חרבן בית המקדש - עד לבנינו במהרה בימינו - אין נוהגת מצוות הקהל,
תקנה הרוחנית הפנימי הוא בעל משמעות לכל הזמנים ולכל המקומות.

"תורה", אמר הרבי תמיד, היא מלשון "הוראה". כל חלק בתורה הוא הוראה בחיי היום-
יום של כל יהודי ויהודי, גם אם בפשטות ובגשמיות הוא נראה שיך לזמנים אחרים לגמרי.

גם היום, כאשר בית המקדש חרב ואין מלך לעם ישראל, וממילא אי אפשר לקיים את
מצוות הקהל במעשה, בגשמיות - המצוה עדין קיימת ועומדת, ובכל תקופה. מאחר שהתורה
היא נצחית, וכל המצוות וההוראות שלה נצחיות בכל הזמנים ובכל המקומות - גם מצוות
ההקלה איננה שונה. גם אנחנו יכולים וצריכים לקיים אותה!

חרבן בית המקדש ארע רק בבית המקדש הגשמי - באבנים, בזהב ובכסף. אבל בית המקדש
הרוחני שנמצא בפנימיותו של כל יהודי, בית המקדש שנמצא בגשמיתו של כל יהודי - קיים
תמיד ונשאר שלם לעולם.

"אז מה אתה רוצה שנעשה? נפרסם מודעה ונקרא לכל האנשים להתאסף בפתל המערבי?";
הקשה נחי, השקט בדרך כלל

מיני מקדש

בעקבות הוראתו של הרבי, הוקם "מטה הקהל"
שבין היתר פרסם את המודעה הבאה:

לכל אחד ואחד מאנשי שלומנו שיהיו:
בבית קדש אחד או שניים
מבקש ומבקש וחוזר ומבקש אין
ספר פעמים לפעול בענין "הקהל"...
וברוחה בנפשו, שלא יהיה אפילו
אחד שאינו פועל ומפעיל...

מה לעשות?

- להקהיל את המשפחה לפחות פעם בחודש.
- לארגן פגישות במקומות העבודה.
- להקהיל את השכנים הקרובים בשכונה.
- לארגן פגישות בכל הקרובים והישובים בארץ הקדש, פגישות גברים לחוד, פגישות נשים לחוד, ופגישות ילדים.

בכל פגישות והתקהלות
להסביר את משימות ומטרות הקהל,
להשמיע פרשיות המלמדות לדרך את ה',
לשמר ולעשות את כל דברי התורה.

לשנותכם הוצאנו לאור עיון
"להתאחד בהקהל"
שאפשר לקבלו בכל פתי חב"ד בארץ הקדש.

אז מה זה אומר, לעשות הקהל? איך עושים הקהל בלי בית מקדש?
אומר הרבי:

על כל אחד להקהיל את האנשים שבסביבתו: הילדים - את הילדים;
האמהות - את הנשים; והאבות - את הגברים; להזכיר יחד במעמד
הקהל שהיה בבית המקדש, ללמד ולשמע פרשה מהתורה, וזאת כדי
שאחר כך, "כל הימים", ימשיכו כלם ויקימו את כל פקודות התורה.

ואף שאין לנו עכשו בית המקדש כפשוטו, הרי התורה אמרה
ש"בית הכנסת" נקרא "מקדש מעט", מפני שבו מתפללים ומבקשים
היהודים בקשות מבורא העולם, בדומה ל"בית המקדש הגדול"
שבירושלים, שבו היו כל היהודים מתכנסים ומבקשים מהשם
שקמלא את בקשותיהם.

ויתרה מזו - לכל אחד ואחד יש "בית המקדש", בו יוכל הוא לקיים
הקהל. שהרי אמרה התורה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך
כל אחד ואחד. כל אחד יכול להפך את ביתו, חדרו הפרטי והפנימי
לבית המקדש, על ידי שיהיה נכבד בהם בתי הימים שהם שכינים
לקדוש ברוך הוא, והם מסיעים לקיום רצונו - שזהו ענינו של בית
המקדש הגדול שבירושלים. ובמקומות אלו יכול הוא לקיים את
"פקודת היום" של הקהל.

"אה, ובקשר לשאלה שלך, יובל", אמר שמולי, "אני רוצה לגלות לך
סוד. אתה יודע מי המלך? אתה?..."

מי פאן המלך?

וברכן, מי באמת המלך של ההקהל שלנו? בימינו, על מי מטלת החובה לאסף ולהקהיל את העם?
אומר הרבי:

יש לנצל כל הזדמנות, כדי לכנס ולהקהיל יהודים - אנשים, נשים וטף, עד ל"קטני קטנים", לכנס אותם ב"מקום" קדוש, כלומר באוירה קדושה, ולנצל את הדבר לשם התחזקות והוספה ב"ליראָה את ה'" ובאחדות ישראל, על ידי שכל הנאספים שומעים ולומדים ביחד ענין מסים בתורה, נוהגים צדקה ביחד, ומתפללים ביחד.

במיוחד זוהי חובתו של כל מי שהוא בכחינת "מלך" במסגרת שלו - מנהיג ומשפיע בסביבתו, רב בקהלתו, מחנך בכתתו, אב במשפחתו, מנהל במוסדו, וכל בעל הנהגה והשפעה על מסגרת שמאגדת תחתיה צביר כל שהוא.

ועל דרך זה אצל כל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, שבא במגע עם אחרים - בני משפחה, ידידים, מכרים, שכנים, חברים לעבודה, חברי כתר וכו', שבוראי יש לו השפעה במדה מסוימת עליהם, ומובן שעליו לנצל את השפעתו זו עבור השליחות המיוחדת שמטלת עליו בשנת "הקהל" -

"לקרא באזניהם", להשמיע את דברי התורה ומצוותיה בכל מקום שידו מגעת, איש איש בהתאם לדרגתו ומצבו, בתקף ובכצינות, ועד שהדבר יצור רשם עמק והשפעה ממשכת על השומעים - השפעה שתתבטא בחיי היום-יום במשך כל השנה, ובמשך כל שבע השנים, מ"הקהל" זה ועד ל"הקהל" הבא, בהתנהגות המבססת על "ליראָה את ה'": למוד התורה וקיום המצוות, ובכיד עם זה - בשמחה ובטוב לבב.

"בקצור", סכם שמולי את הדיון, "מתי ואיפה נפגשים להקהל?"

באחת ההתנודות דבר הרבי על נושא "הקהל" ואמר:

כדי לגרם שדבר מסים יהיה בקביעות ובתקף, ויתחייב אליו כרצינות המתאימה, נוהגים לרשם בכתב שפלוני בן פלוני קבל על עצמו בלי נדר לעשות זאת. וכמו כן נהוג לאסף ביחד כמה וכמה מאלו שקבלו זאת על עצמם, כדי שיחזקו איש את רעהו, "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חיזק".

וכך בעניננו:

יש לדאג למקום מרכזי ולאדם מיוחד שיתעסק בזה, וכל הרוצה בכך יוכל להרשם שם שהוא מקבל על עצמו לעסק ב"הקהל". וכך, פאשר רשימת כל השמות תהיה במקום מרכזי אחד, ידע כל אחד מהרשומים שהוא רק אחד מני רבים הפועלים בענין זה. והרי אנו רואים בטבע בני אדם, שהידיעה על כך שישנם עוד אנשים רבים העוסקים בזה, מוסיפה עידוד וכוח.

וכדאי להכין כרטיסים בנסח שונה, ולהדפיס את הכרטיסים במכתבי עת [= עתונים] הראויים לשמם, המגיעים ליהודים ונדפסים בעשרות אלפי עתקים, כך שמי שירצה להרשם יצטרך רק לגזר את הכרטיס ולשלחו.

בחרו בהגרלה או בהצבעה אחד
מכם להיות "מנהיג הקהל"

הקהל הינדרוף

על פי הצעתו של הרבי, פרסם בעתונים "תלוש הקהל":

להלן "תלוש הקהל" לנוחותך. מלא עכשו כל הפרטים ושלח מיד את התלוש לכתבת שבראש העמוד.

הנני מצטרף כזה למפעל הכללי של "הקהל" שענינו אחד והקהלת יהודים לשם התמזקות ביראת שמים.

בנזרות ה' ובלי נדר אפעל להקהילי, לפחות אחת לחודש, בני משפחתי, חברי לעבודה, תלמידים במסגרות הלימודים, שכנים במקום מגורי, ואשתדל לנצל הזמניות להקהלת אנשים או נשים או טף להשמיע בפניהם דברי תורה והתעוררות ליראת שמים.

שם פרטי: _____

שם משפחה: _____

שם האם: _____

טלפון: _____

כתבת: _____

הנני מענין שיתקשרו אלי מדי פעם לקבל פרטים על הפעילות.

חתימה _____

החתם לפחות שלושה
חברים על פרטים הקהל

כמו בכל אחר צהרנים, גם היום הם חזרו מבית הספר דרך חרשת הארנים הגדולה. יוכל דוש בנחת על האופנים החדשים, נתי נהג בקורקינט החשמלי ונדב התגלגל על הגלגליות.

אבל אחר הצהרנים הזה, שלא כמו בכל אחר צהרנים, הם המתניו בחרשה למפגש עם החבר החדש שלהם, שמולי. והם לא היו לבד. השמועה על "כנוס הקהל בחרשה" עברה מפה לאזן בין תלמידי פתה 3/ו, ועוד אחד עשר ילדים סקרנים הצטרפו לשלישייה.

שמולי הופיע, מתנשם ומתנשף, גורר אחריו שקית ענקית מלאה בממתקים והפתעות. "איזה כיף שבאתם", שמולי היה מאשר. "רק רגע לפני שנתחיל, יש לי חוב קטן בשבילכם".

הוא שלף דף מגולן, וקרא בקול בפני הילדים קטע משיחה של הרבי:

כל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, יכול וצריך לקים תכן העבודה ד"הקהל", ועד שמציאותו של כל אחד ואחד מישראל נעשית מציאות של "הקהל", ובאפן שנוכר בגלוי שהוא "יהודי של הקהל", "איש של הקהל", "אשה של הקהל", או "ילד של הקהל" - "הקהל קינד".

"אז נעים להכיר", אמר שמולי בחייוך ביטני, "אני שמולי ואני הקהל קינד"

ילדי ההקהל יוצאים לפעולה!

מה עושים כ"הקהל"ים?"

- אומרים את שנים עשר הפסוקים • נותנים מטבע לצדקה • קוראים ביחד את חוברות ההקהל

ומה חקבלים?

- גם אתם וגם חברכם או חברתכם המקהיל או המקהילה זוכים בהשתתפות בהגרות ענק
- על מאות ספרים וחבילות פרסים ומתנות יקרים במיוחד:

ההגרות ייערכו בכנס ההקהל הארצי שיתקיים ביום שלישי, י"א ניסן, בהיכל ארנה בירושלים

זוג כרטיסי טיסה

לאבא ולבן / לאימא ולבת

מחשב חדיש עם כל קטעי הוידאו של הרבי מכל השנים

קיץ חסידי מנהג לכל המשפחה
ברשת מחנות הקיץ "הפנסאים - גן ישראל"

ילדים וילדות, חיילים וחיללות כצבאות השם,

מבצע ה"הקהל קינד" הגדול כבר התחיל, ואתם מוזמנים להצטרף. בואו והשתתפו בכנסי ההקהל שמארגנים חיילי וחיללות צבאות ה' - תלמדו, תיהנו ותרוויחו!